

Leerrede over Openbaring 5: 1-5, uitgesproken op Dankdagmorgen 21 November 1956 te Schiedam door ds. H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 105: 5 en 6

Lezen - Openbaring 4.

Voorrede.

Ik was zó beschaamd voor Gods aangezicht, zowel wat mijzelf betreft als vanwege de staat in het algemeen, dat ik waarlijk niet wist hoe wij deze dag zouden moeten aanvangen, voortzetten en eindigen. Maar toen is die Majesteit mij voorgekomen met het hoofdstuk volgende op hetwelk ons zo-even gelezen is, dus hoofdstuk 5 uit de Openbaring, en op mijn gemoed zijn gaan werken de twee verzen die wij hebben gezongen.

God zal Zijn waarheid nimmer krenken,
Maar eeuwig Zijn verbond gedenken;.....

Dát blijft, Zijn verbond! Maar, Godlof, dat is juist ook net alles. Als nu Zijn verbond blijft, dan kan er bij ons nog enige levensmoed zijn voor onszelf, alsook toekomst voor onze kinderen. En als dat niet in mij woonde, dan zou ik zeggen: "Laten wij maar naar huis gaan, want waartoe zijn wij bij elkander?" Een trouweloze hoop, behorende tot een volk en natie die met God gebroken hebben, waarover de toorn van God zó groot is, dat ons aller deel eenvoudig is dat wij slapende over de aardbodem gaan. Gij zult zeggen: "Nou, nou! "

Ja, maar ik zeg niet hoe ik er over denk! Helemaal niet. Maar ik heb het dáárover, wat Zijn Majesteit en de heerschappij van Zijn gezag mij indertijd heeft doen aannemen. Dat is nu al jaren geleden. Want het is nu 1956, en ik meen dat het toen 1942 was. Dat is dus al een aardig poosje terug. Toen had ik dat boek gelezen: "Mein Kampf". Toen ben ik zó geschrokken! Want de één was op de Duitsers zus tegen, en de ander zo, maar het meest was het, dat wij de ruimte niet hadden om ons eigen leven te kunnen uitleven. Toen begreep ik wat er aan de hand was. Als de zgn. as-mogendheden de gelegenheid hadden dat door Afrika, Rusland en Palestina hun legers bij elkaar konden komen, alles ervoor moest zwichten, en zij heer en meester zouden worden, dan ging de Bijbel van de kansel en dan kwam "Mein Kampf" ervoor in de plaats. En als wij daar niet mee akkoord gingen, welnu, daar waren de concentratiekampen al voor gebouwd. Toen ben ik in nood geweest; dagen en nachten lang ben ik niet in bed geweest en niet uit de kleren, van het God aanhangen. Want ik had hier belangen: persoonlijk; omtrent mijn kinderen, omtrent mijn medemens, en er zat ook geloof in me omtrent mijn vaderland. Hoe moest dat nu? In die grote nood heeft God me beantwoord. Ik heb toen heel dat grote machtige Duitse rijk als een kaartenhuis in elkaar zien storten, en deze woorden waren erbij: "Snelle afloop als der wateren". En toen is er in mij gaan werken: O God! als dat dan het geval is, en heel die macht gaat omver, mag er dan wat overschieten voor Uw Kerk? En toen is het gebeurd, dat God mij toonde één dichte nacht, één mist" Dat was niet plaatselijk, maar dat was over de lengte en breedte der aarde. Dat betrof niet alleen Europa, maar heel de wereld. Daar was bij, dat dàt de antichrist was, het beest dat opkwam uit de aarde. Het eerste beest, dat opgekomen was uit de zee, had ten tijde van de Reformatie een dodelijke wonde verkregen. Nu was het een ánder beest. Maar ..... het was slechts een andere vorm, in wezen precies hetzelfde. Daardoor was ik hard geschrokken. Toen de oorlog voorbij was, met al de ellende, heb ik niet alleen in het verborgene bij God, maar ook uitwendig alles trachten te onderzoeken. Op bijna alle kerkelijke bladen heb ik mij geabonneerd, om eens te kijken wat er nu in allerhande kringen in ons vaderland leefde, daar wij toch samen christenen zijn krachtens doop en belijdenis. En toen, tot mijn grootste schrik,

bemerkte ik: wat God mij had laten zien; dat was nu in werking. Inmiddels liggen daar al weer 11 jaren tussen. En wat is het geval? Wat Hij mij toen liet zien, namelijk: één nacht over alles, zowel wijze als dwaze maagden tezamen in slaap gezonken! Zodat wij steeds hebben (niet eens voor een k  er, maar - ik in het mijne, en een iegelijk in het zijne - telkens) de hand van Gods Majesteit, van Zijn autoriteit, van Zijn gezag. Als dat n  et bij ons is, dan (toe, laat mij dat nu eens zeggen, en onderzoek het maar bij God) dan zijn wij aan het slapen. Dat doe ik, dat doet gij, dat doen wij allemaal. Dat is de geest van deze tijd, als het zware oordeel van God over het ganse gestel. Nu blijft alleen over: Zijn verbond. Maar, God lof dat is nu ook juist alles. Daar dat verbond dan blijft, komt telkens voor de dag, als wij zitten met ellende, met nood en dood, met schuld en met zonde, dan gedenkt Hij Zijn verbond.

Maar, let w  l, er staat bij: "God zal Zijn waarheid nimmer krenken". Het gaat niet ten koste van de waarheid! Want Zijn waarheid doet Hij gestand, door alles heen. Wij kunnen bij die Majesteit niets klaar maken, noch met onze vroomheid, noch met onze vijandschap, noch met onze rechtzinnigheid, noch met onze belijdenis, noch met w  ar wij ook mee aankomen, al is het met een emmer tranen en och's en ach's. Hij doet Zijn waarheid gestand ten koste van alles; daar gaat Hij niet van af. Hij gedenkt Zijn verbond, maar God gaat voor heel Nederland niet opzij. Hij doet Zijn waarheid gestand. En daarom is Zijn toorn, is Zijn gramschap schrikkelijk. Dat een ieder daar rekening mee houde! Wij houden meer rekening met de Russen dan met God, meer met het Suez-kanaal dan met onze zonden. Wat is de mens, als wij niet eens even wakker worden geschud. Wij zeiden reeds, dat wij dat niet eens voor een keer nodig hebben, maar steeds en steeds weer.

Nu is het echter voor alle ellendigen en ongelukkigigen tot sterkte, tot troost, en om nog door het leven te kunnen, dat Hij Zijns verbonds tot in eeuwigheid gedenkt. En al wat Hij Izak heeft gezworen, heeft Hij ook aan Zijn uitverkoornen, aan Jacob, tot een wet gesteld.

Nu heeft Izak voor Gods Majesteit moeten buigen, en dat moeten gij en ik ook doen. Izak is bij God aan de deur moeten wezen. Want het is niet zó geweest dat, daar hij de door God beloofde was, de door God verkorene (daar Ismaël terzijde werd gezet en het gold: "In Izak zal u het zaad genoemd worden"), nu van Izak gold: och, een bijzonder kind zie je. Neen! Kun je begrijpen! Z   is het bij God niet. Hij vormt Zijn volk als een instrument, waardoor Hij Zijn Naam kan verheerlijken. Maar Hij maakt geen bijzondere mannen, vrouwen, jongens of meisjes. Daar verzinkt Nederland tegenwoordig in. Wat Hij Izak heeft gezworen in Zijn eeuwige trouw en genade, en heeft bevestigd, dat is bij Izak uitgewerkt in het aan de deur bij God te zijn, in de nood en in de armoede. Wij verstaan uit de Schrift: dat is vaste wet voor heel de kerk. Wenst men de zegeningen van dat verbond met Abraham en van die eed met Izak te ervaren, dan is dat de weg. Zo dat dan de weg is, wandelt in dezelve.

Nu heeft God ons weer tot hiertoe geleid, gedragen, beweladigd, gezegend. Is er iemand wie het aan iets heeft ontbroken, als wij God nodig hadden? Al was het in bitter lijden, in rouw, in smart, in verdriet, heeft Hij niet bewezen de God te zijn van Zijn Woord? Ja, toch? Hij is de Onveranderlijke, de Liefdevolle Majesteit. En nu zijn wij hier bij elkander. Ja, dat is inmiddels een goede 300 jaar dat wij hier te lande bid- en dankdagen hebben. Maar hoe ontbreekt het ons daarbij aan alles! Wij bedoelen het zódanig: om die Majesteit, Die niets doet dan toebrengen, toebrengen, toebrengen, wederkerig dank toe te brengen krachtens de heerlijkheid en de waarachtigheid van Zijn Wezen.

Als genade niet alles zou dekken, dan kunnen wij wel naar huis gaan, want het is bij ons niet. Dat Hij, die alles werkt om Zijns Zelfs wil, ons deze dag Zijn Woord en Geest schenke, opdat ons het hart geschikt en gevormd worde om met de weldaden die Hij aan ons, trouweloze Nederlanders, bewijst, Hem dank toe te brengen, opdat Hij uit Zijn eigen werken gediend en verheerlijkt worde.

Wij vragen uw aandacht voor het hoofdstuk uit de Openbaring dat volgt op het ons gelezene, dus Openbaring 5. Wij zullen daarvan voor vanmorgen lezen de eerste 5 verzen, waar Gods Woord aldus luidt:

- 1 *En ik zag in de rechterhand Desgenen, Die op de troon zat, een boek, geschreven van binnen en van buiten, verzegeld met zeven zegelen.*
- 2 *En ik zag een sterke engel, uitroepende met een grote stem: Wie is waardig het boek te openen, en zijn zegelen open te breken?*
- 3 *En niemand in de hemel, noch op de aarde, noch onder de aarde, kon het boek openen, noch hetzelfde inzien.*
- 4 *En ik weende zeer, dat niemand waardig gevonden was, om dat boek te openen, en te lezen, noch hetzelfde in te zien.*
- 5 *En een van de ouderlingen zeide tot mij: Ween niet; zie, de Leeuw, Die uit den stam van Juda is, de Wortel Davids, heeft overwonnen, om het boek te openen, en zijn zeven zegelen open te breken.*

Zingen.

Zingen wij nog vooraf het 8^e vers van de 18de Psalm:

Hun zijt Gij goed, die....etc.

Leerrede.

Het 5^e hoofdstuk is als een vervolg op het hoofdstuk dat ons zo-even is gelezen. De 5 verzen die wij uw aandacht voorlazen handelen in hoofdzaak over twee zaken:

1. van het boek, dat in de rechterhand was Desgenen Die op de troon zat;
2. dat er niemand was die dat boek kon nemen en zijn zegelen openbreken, dat lezen of dat inzien.

Hierbij wens ik uw aandacht in deze morgendienst te bepalen. In de namiddagdienst hopen wij dan te spreken over het vervolg, n.l. dat het Lam die eer waardig geacht was, en als dan de blijdschap en de dankbaarheid die daaruit voortkomt.

Johannes, de apostel, was de gevangene op het eiland Patmos, om het Woord Gods en de getuigenis van Jezus Christus. Die man zat daar dus niet gevangen tot zijn schande. Maar dat liep over Christus. Hoewel hij nu van de gemeente en de gemeenschap verstoken was, zo was nochtans Christus als het Hoofd van Zijn gemeente voor hem zo liefderijk en gemeenzaam, dat wij wel kunnen zeggen: al wat die man moest missen werd daardoor dubbel verzoet. Ook willen wij nog hierop wijzen: hij was daar gevangen krachtens het eeuwig raadsbesluit des hemels. Nog heden ten dage heeft de gehele kerk daar de profijten van. Want hij is daar geweest om als uit de hand en de mond van het Hoofd der christengemeente openbaring te ontvangen en te boek te stellen, en dat door de genade des Geestes, zodat wij daar nog onze lessen uit mogen trekken.

Hij was dus op het eiland Patmos. Dan, op de dag des Heeren, als hij in de geest was, hoort hij achter zich een grote stem, als van een bazuin, zeggende: "Ik ben de Alfa en de Oméga, de Eerste en de Laatste." Dan moet het dus bij hem zó gesteld zijn geweest, dat hij als geen toekomst meer zag. Want Jezus Christus was zijn leven. Vervolgens lezen wij, dat toen hij die stem achter zich hoorde, hij zich omkeert. Dan ziet hij Jezus Christus - om het zo eens uit te drukken - in vol tenue. Als de hoogste Profeet en Leraar: een tweesnijdend scherp zwaard uit Zijn mond gaande;

als enig Hogepriester bekleed met een lang kleet tot aan de voeten; als eeuwig en wettig Koning: omgord aan de borsten met een gouden gordel. Daarbij: wandelende in het midden van zeven gouden kandelaren, en in Zijn rechterhand had Hij zeven sterren. De kandelaren worden verklaard te zijn de zeven gemeenten, als licht gevende in de duistere wereld, en die zeven sterren zijn de engelen, de voorgangers, der gemeenten. Die had Christus in Zijn rechterhand; Hij deed met hen! Kon Johannes niet in de gemeenten zijn, Christus was er. Dat was dus al een last van zijn schouders.

Vooreerst gaat Christus nu met hem handelen over die zeven gemeenten, dat hij daaraan moest schrijven. Iedere gemeenten krijgt zijn eigen brief van vermaning, onderwijzing, opwekking alsook bestraffing. Dan volgt het 4de hoofdstuk dat aanvangt met: "Na dezen zag ik, en zie, een deur was geopend in de hemel." Hier hebben wij een beeld van de reine, zuivere genade. Hier hebben wij een man die geen leven heeft in zichzelf en in deze wereld; Christus is zijn leven. Hij zit in de ellende, want hij is de gevangene. Maar al heeft hij hier geen plaats om te gaan, en al is hij de gevangene, nu kan geen mens beletten dat Christus een deur in hemel opendoet. Is er hier geen ruimte, hierboven is er genoeg! Zien wij wel hoe Christus te allen tijd de Zijnen beantwoord? Zo het gaat, ga het! Hij doet het op Zijn tijd, maar doen, doet Hij het! Want Hij is de Getrouwe, de Waarachtige. Hier baat niet: "mocht het", "kon het", "als het eens wezen mocht" en "ik was nog zus en zo gesteld" en "het was net alsof", en dergelijke. Och, laten wij die fratsen van deze tijd laten. Allemaal nonsens. Dat lezen wij in heel de Bijbel niet. Daar lezen wij wat anders: God is zondaren goed. Wie zit er nu met de ellende, hetzij wij een aangenomen kind zijn of een buitenstaander, wie zijn er in ellende, die op God uitkijken, die aan Christus hangen met al hun nood en armoede? Het is hier één jammerstaat. En daartoe is Hij verhoogd Hoofd aan de rechterhand Gods des Vaders. Hij speurt de Zijnen na. Nu wordt er een deur geopend in de hemel. Hier, op dit benedenronde is er niets dan de dood, geen tehuis. Maar dan opent zich voor Johannes een deur om in te blikken in de heilgeheimen en de verborgenheden des Koninkrijks. Vooreerst voor zichzelf, en ten andere ook voor de ganse kerk, voor de gemeente Gods. Want hij was geordend tot dienaar van Christus. Daar kon noch de keizer iets aan doen, noch de Joden met al hun vijandschap. Christus heeft hem geëigend, en Die gaat niet voor de keizer opzij, ook niet voor de vijandschap van al de Joden. Hij zegt: "Ik open, en niemand sluit; Ik sluit; en niemand opent". Het koninkrijk Gods en der genade is het eigendom van Christus; daarin is Hij de Machthebbende, daarvan is Hij Hoofd.

Dan volgt het hoofdstuk dat ons is gelezen, waarvan de inhoud in het kort is: alles nieuw voor Johannes. Wij lezen dat tot hem sprak de eerste stem die hij gehoord had, als van een bazuin. "Stem als van een bazuin" geeft te kennen: zodanig een stem die alles overtreft. Je leest nergens, dat de duivel een stem heeft als van een bazuin; die heeft maar een stem net als van een roerdomp, meer niet. Hij kan er wel een hoop herrie mee maken, maar Christus' stem is als een bazuin, doordringend en doorklinkend door alles heen tot in de diepste diepte van onze ziel. Zó had hij het in het eerste gehoord en zo hoort hij het nu bij vernieuwing. Die stem spreekt: "Kom hier op, en Ik zal u tonen hetgeen na dezen geschieden moet." Dat is dus de zaak waarover het gaat. "En terstond werd ik in de geest; en ziet, er was een troon gezet in de hemel, en er zat Een op de troon". Wat er verder volgt zijn zaken, die mij indertijd enigermate eigen geworden zijn. Laat ik dat in het kort even zeggen om tot de zaak te komen, tot het 5e hoofdstuk.

Het was misschien een jaar of vier, vijf, nadat ik hier in Schiedam was gekomen, dat wij op een middag ergens waren, en zonder dat er enige afspraak was komen daar verschillende mensen.

Er is daar gesproken over God en over Zijn werken, innemend, hartelijk, gemeenzaam. Daar word ik, pratende weg, terwijl anderen spraken, zó verschrikkelijk akelig: ik dacht dat ik opeens hard ziek werd. Op weg naar buis zei ik: "Laten wij door die en die straat lopen, als ik dan soms niet meer verder kan, dan kan ik bij bekenden in huis gaan; het is zo raar als je op straat in elkaar zakt". Toen wij eindelijk thuis waren, viel ik uitgeput neer; mij dacht dat mijn einde er was. Maar daar opent zich tegelijk heel dat vierde hoofdstuk uit de Openbaring. Ik had dikwijls horen praten over gemeenschap met de 24 ouderlingen, en dan dacht ik: "hoe zou dat toch zijn?" Dan ging ik wel nadenken: ouderlingen zijn toch tot het toezicht houden op de leer en op de gemeente. En nu: een deur geopend in de hemel! Er kunnen toch in de hemel geen ouderlingen zijn! Nu heet dit boek: de Openbaring van Jezus Christus. Laten wij dat steeds goed bedenken. Geen blokkendoos: dit past hierop en dát past daarop, of als een puzzelplaat, waarvan de stukken aan elkaar gepast moeten worden! Neen! Helemaal niet! Het is wat Christus Zijn kerk gegeven heeft. Dan moeten wij bij Hem zijn om te verstaan wat de Koning bedoelt. Met redeneren er over, dan komt men ja wáár niet terecht! Dan is het getal 666 bijvoorbeeld Hitler, enz. En klopt het niet, dan zegt men: "ja, maar toch leek het er op". Maar zo is het boek der Openbaring niet. Het behoort tot een ander boek: Gods Woord. Ik verstond, dat er sprake is van die Hoge Majesteit en van Zijn kerk, die daar als vertegenwoordigd is door 24 ouderlingen. Nu is er maar één kerk. Daarvan is een deel hierboven, in heerlijkheid, in triomf, en er is een deel van op dit benedenrond. Twee kerken zijn er niet. En hier op dit benedenrond, is de kerk in strijd en lijden. Ook merkte ik, wat die vier dieren voorstelden in het midden des troons en rondom de troon. De mensen zijn niet ten dienste van de dieren, maar de dieren zijn er ten dienste van de mensen. Toen heb ik liggen schudden van aandoening. Want ik hoorde daar mede onder. Want ik was dienaar des Woords, en zo was ik in de troon van God bekend. Ik was om de gemeente te dienen; ik moest onder hen staan en dienend zijn. Van deze dieren staat geschreven: "Zijnde vol ogen, van voren en van achteren". Ik verstond, dat Hij mij Zijn genade schonk, zowel om de verwerpelijkheid van mijzelf te zien alsook de verborgenheid van Gods Koninkrijk, om dat door te geven aan mijn naaste, en om te zien in heden en verleden, en dat Hij ook opent de toekomst. Dat was Zijn genade; ik was Zijn dienaar. Verder hadden de vier dieren elkeen voor zichzelf zes vleugelen rondom, en waren van binnen vol ogen, voorstellend dat er bij mij was van de genade des geloofs, zodanig om ten dienste te zijn voor God alsook voor de naaste. Wat ben ik aangedaan geweest! Wat een heerlijkheid is dan de genade, in beantwoording in de staat en aangelegenheid waarin wij zijn. Er staat ook van vierderlei aangezicht. Dat wordt wel eens toegepast op de evangelisten. Laten wij het toepassen, dat het Christus is, Die Zijn dienaar uitzendt (er staat hier onder het getal van vier) naar de vier winden des Hemels, waar Hij het wil, en dat Hij ze begiftigt met die gaven, zoals Hij het nodig acht. Daarom staat hier van een leeuw, een kalf, een mens, alsook een arend. Dat ziet op de onderscheidene gaven die er zijn, de bedelingen der genade, naarmate het nodig is; hetzij een leeuw in moed, een kalf of os in kracht, of als eens mensen aangezicht in wijsheid of verstand, of een arend om in te blikken in de verborgenheden des koninkrijks, daar het de natuur des arends is om te vliegen in hoger sferen. Te dichter bij God, te verder af van wat uit Adam is. En nu komt daarin voor de dag de natuur van het werk der genade. Want dat brengt al bij de eerste aanraking met zich mede: "O God! zijt Gij zó'n Wezen! Gij zijt waardig om geëerd, geroemd, geloofd en geprezen te worden." Dat is een eigenschap van de genade. Spreken wij over genade, en er komt niet voor de dag, als tot de natuur er van behorende, de eer van God, dan is het niet van het rechte stempel. Want God werkt om Zijns Zelfs wil, tot de eer en verheerlijking van Zijn Naam. Dan lezen wij van de vier dieren, dat zij geen rust hebben dag en nacht, zeggende: "Heilig, heilig, heilig is de Heere God, de Almachtige, Die was, Die is en Die komen zal. En wanneer de dieren heerlijkheid, en eer en dankzegging gaven Hem, Die op de troon zat, Die in alle eeuwigheid leeft, zo vielen de vier en twintig ouderlingen voor Hem, Die op de troon zat, en aanbaden Hem Die leeft in alle eeuwigheid, en wierpen hun kronen voor de

troon, zeggende: Gij, Heere, zijt waardig te ontvangen de heerlijkheid en de eer en de kracht; want Gij hebt alle dingen geschapen, en door Uw wil zijn zij en zijn zij geschapen." De inhoud is, dat, waar God werkt door de verkondiging van het Evangelie, Hij Zijn dienaars genade schenkt, dat de gemeente daartoe wordt gevormd, om Gode eer te geven en Hem alles toe te kennen en de eer en aanbidding te brengen. Toen merkte ik, waaruit het was dat wat God bij mij neergelegd had, rusteloos was. Ik begreep: dat kan nu niet rusten totdat wij in heerlijkheid opgelost zijn om Hem op de rechte wijze volkomen eer te geven. Dat brengt de natuur van dat werk met zich mee.

Dan volgt er: "En ik zag in de rechterhand Desgenen, Die op de troon zat, een boek, geschreven van binnen en van buiten, verzegeld met zeven zegelen".

Wij moeten ons dat boek voorstellen als een rol. In oude dagen waren de boeken rollen. Van zo'n rol staat hier, dat die van binnen was volgeschreven, en van buitenkant, en daar waren zegelen op geplaatst. Er kon dus niets afgedaan worden (want dan kwam er een lege plaats) en er kon niets bijgedaan worden (want de rol was volgeschreven). Als te kennen gevende de vrijmacht, de soevereiniteit, het oppergezag Gods, Wien Zijn werken van eeuwigheid bekend zijn; daar is niets aan af te doen, daar is ook niets aan toe te doen. Hier voorgesteld onder een boekrol, vol geschreven van binnen én van buiten.

En nu volgt er nog: "verzegeld met zeven zegelen". Zodat ook niemand die rol kon openen, althans niet met recht. Want het was een verzegeld stuk, het eigendom van Dengene die het gemaakt had. Het wordt genoemd te zijn in de rechterhand Desgenen Die op de troon zat. Daarmede wordt dus te kennen gegeven, dat alles in Zijn hand is. Nu wordt met Zijne rechterhand, of de arm Zijner sterkte, doorgaans voorgesteld: Zijn almachtig. Het geeft te kennen, dat het ganse wereldgestel, alle zaken van de kerk en de gemeente, kortom alles wat in Zijn besluit is, in Zijn macht is. Dat heeft Hij in handen. Daar kan geen mens wat aan doen, wát er ook in de wereld gebeurt. Daar kunnen de grootste staten geen verandering in aanbrengen. Alles wat op dit benedenrond geschiedt is onder de heerschappij van God. Ook in de kerk. Geen Mohammedaan of Boeddhist of wie ook, noch satan, kan er iets aan af of toe doen buiten dat eeuwig welbehagen van God. Daar ligt álles, álles buiten. Zo zegt die Majesteit: "Ik ben God, en niemand meer". Hij dus alleen God. Dat ons dat in helderheid wordt voorgesteld is toch hiertoe, dat een ieder zou bezet worden met een behoorlijke eerbied en ontzag voor dat Hoge, Doorluchtige Wezen, de God des hemels en der aarde. Ik heb meermalen gestaan bij sterfbedden; daarbij waren stervenden die met bewustheid dit moeitevolle leven gingen verlaten om te gaan naar een beter en blijvend vaderland. En dan heb ik degenen die er bij waren er meer dan eens op gewezen, dat, als dan de tijd aangebroken was van het einde, (er zijn er hier verschillenden onder ons, waarmede ik gestaan heb aan sterfbedden, en die zullen zich dat wel herinneren) dan werd eerst de deken glad gelegd en de handen werden in eerbied gevouwen. Dat alles drukt de eerbied uit. Want ze moesten die Majesteit aandoen. Zodat in het sterven nog tot uitdrukking kwam het ontzag voor die Hoge God, en dat terwijl het was: met blijdschap dit leven te verlaten. Zullen wij er allen aan denken, dat dergelijke uitspraken er zijn opdat wij behoorlijk eerbied omtrent Hem in het oog zouden houden? De tijd die wij nu beleven is van dien aard, dat alles over "de Heere" praat. Nu is, ja die benzineschaarste wel een streep door de rekening, want als dat verbod doorgaat, dan kunnen ze Zondag helemaal niet gaan toeren. O, maar dat zit 'm in de Engelsen en de Fransen. Die zullen het wel gedaan hebben, zie je. Het Suez-kanaal, begrijp je wel! Want 's Zondags ga je naar de kerk; je wagen heb je toch voor de deur staan, dus daar stap je in. En 's middags kan je nog wat gaan toeren; als je papieren hebt ook nog naar het buitenland. Maar praten over: "de Heere", ja zeker, dat hoort er bij. Ook wordt er nog "ernstig" gebeden als jongelui bij elkaar zijn vóór een film afgedraaid wordt. Als men voorstellingen moet houden in "christelijke" sfeer wordt er ook gebeden of ze hun rol goed mogen spelen. Allemaal met de Heere in de mond. Doe je er niet aan mee, dan ben je ouderwets. Maar de Schriftuur leert ons

anders; die leert ons, dat wij eerbied en ontzag voor Hem zouden hebben. En in de Goddelijke Wet lezen wij: Gij zult de Naam des HEEREN uws Gods niet ijdelijk gebruiken, want de HEERE zal niet onschuldig houden die Zijnen Naam ijdelijk gebruikt. Wij moeten zeggen: Waar is de eerbied voor God?

Wij merken hier bij Johannes, dat het hemelhof zich opent, hij mag blikken in dat Koninkrijk der genade, in dat Koninkrijk van Gods heerschappij, autoriteit en gezag. En wat brengt dat bij Johannes teweeg? Eerbied en ontzag!

Ziet dan eens wat zich ontdekt. Die Hoge Majesteit Gods des Vaders, de Eerste Persoon in het Goddelijk Wezen, op Zijn troon, en in Zijn rechterhand die rol des boeks. Dat heeft teweeg gebracht, dat Johannes bittere tranen weende. Want hoe is de mens geweest in het paradijs? Hij kende God aan de wind des daags; hij was God zo eigen als een kind. Als wij buiten komen, dan spreken zelfs kinderen: het is koud, of warm, de wind komt dáárvandaan. En Adam kende de HEERE God aan de wind des daags. Gelijk een kind was hij in het dadelijk verkeer en de dadelijke gemeenschap met God; geen zonde er tussen, geen duisternis, geen zaken van: "Ja, daar kan ik niet bij". Want er was geen zonde. Er was een kennis van God, een blikken in de heerlijkheid van Zijn Wezen. Als wij aanraking hebben met Zijn Wezen (dat geschiedt alles onder Zijn gezag; daarbij is al het onze aan de kant, geheel weg), dan zitten wij: "O, o, o!" En dan zegt één van de voornaamste heiligen er van (in het boek Job): "Ziet, dit zijn maar uiterste einden Zijner wegen; en wat een klein stukje der zaak hebben wij van Hem gehoord?" Want als wij dáár eens mogen komen, op die plaats van dankzegging, ik vraag mij wel eens af: wat zullen wij daar het meest doen, aanbidden of ons verwonderen? Want dat zal wat wezen! Dan zullen wij kennen, gelijk als wij gekend zijn. Wég alle nacht en duisternis, wég alles wat scheiding teweeg bracht; geheel bij God.

Hier dan, Johannes weende gans zeer. De aanleiding was dat niemand het boek kon openen. Wij lezen: "En ik zag een sterke engel, uitroepende met een grote stem: Wie is waardig het boek te openen en zijn zegelen open te breken?" Hier is een afgesloten terrein. Gods besluiten zijn geheel voor Hemzelf. Alles verzegeld. In het kleine, in het algemene, in het grote. Wij zijn van gisteren en weten niet. Dat heeft die Majesteit voor Zichzelf behouden. Daar staat alles buiten. En dat roept nu een engel. Die bedoelt de verheffing Gods, Zijn glorie, luister en heerlijkheid. Die roept het uit met een grote stem: "Wie is waardig het boek te openen en zijn zegelen open te breken?" "Met een grote stem", geeft te kennen, dat het de wil Gods was, dat niemand onwetend zou zijn of blijven. Daarom komt voor de dag: "En niemand in de hemel, noch op de aarde noch onder de aarde, kon het boek openen, noch hetzelfde inzien". Alles afgesloten terrein! De engelen niet. Op aarde niemand, zelfs niet de voornaamste heilige. Ook niet onder de aarde. Dus nóch engelen, nóch mensen, niet één schepsel, geen enkel creatuur, zelfs ook de duivel niet. Dat is alles afgesloten. Toe, laten wij daar dan wel acht op geven. Een ieder wie het is, is het, waar ook maar in het minst in het hart werkende is om God te kennen, die loopt hier vast aan Satan. Want Satan gaat hiervan uit: hier ben ik baas, en dit is mijn rijk, en alle mensen hebben zich aan mij onderworpen gemaakt; de wereld is mijn, alle koninkrijken der aarde zijn mijn. En als het ons dan om Gods gemeenschap te doen is, dat wij Hem, Gode, mogen leven, dan wordt heel de macht der hel ontstoken. En waar komt de hel dan in het bijzonder mee aan? Met: Mens, jij denkt en hoopt ook nog wel eens zalig te worden? Maar daar behoef jij niet op te rekenen! Dat wordt toch niets. Dan moet je een uitverkorene zijn, zie je; in het boek des levens des Lams staan, en als je niet uitverkoren bent dan komt er niets van. Als het nu zó was, we zullen eens zeggen dat God een genadig oog op je geslagen had, zou het dan wel gaan zoals het nu gaat? Kijk eens naar een ander! Die kunnen voor de dag komen; dán hebben ze een vers, dán een tekst, dán een toestand, dán zus en dán zo. Maar hoe ga jij over de aarde!! Nu, wees eens eerlijk: het is bij jou een gesloten boel, man, je kunt niet bij God komen. En waar is antwoord? Antwoordt God jou wel? Man, je lijkt wel Saul. Want God antwoordde hem ook niet, noch door Urim noch door Thummim, noch door gezicht, noch door dromen. Alles afgesloten terrein. Geen heil bij

God! En dan gaat de hel met ons omspringen alsof hij precies weet wiens naam in het boek geschreven staat en wiens naam niet, of hij het maar voor het zeggen heeft. En wij zitten te blazen van narigheid. Maar hier staat van het boek der besluiten Gods, dat er niemand waardig was om het in te zien, het te nemen, het te lezen. Alles stond daar buiten. Hoort eens: de duivel heeft niets te zeggen, en de mens weet er ook niets van. Wij moeten bij de Koning zijn. Ja, dát is het aangewezen adres. Maar álles buiten de Persoon van Christus is er naast. En als wij ons blind kijken op mensen die elke dag wat anders hebben, och, laat dat voor wat het is. Er kunnen zoveel toestanden zijn en van alles en nog wat. Wat had Saul niet een ervaring. En Bileam. Die heeft zelfs nog gesproken en geprofeteerd van de Messias! Maar één ding heeft noch Saul gehad, noch Judas, noch Bileam de valse profeet, dat was? Wat er in het hart van Ruth woonde. zij wenste met dat volk te leven en er mede te sterven. Dus Ruth heeft onvoorwaardelijk gekozen; wat er van terecht kwam, dat kwam er van terecht. Wij kunnen wel zeggen: Moab sloot zich als achter haar rug, en zij ging blindelings een nieuwe toekomst tegemoet. En wat zou die haar brengen? Dat heeft ze niet kunnen bekijken. Maar ..... ze heeft geen teleurstelling opgedaan! Al zou ons deel zijn, dat wij des daags roepen en géén antwoord, en des nachts, maar géén ontferming, en al is ons deel dat wij soms als een worm over de aarde kruipen en alles gesloten, och, dan is er nõg Eén geweest Die riep: "Ik ben een worm en geen man".

Daar geldt nõg, dat God geen ledig Toeschouwer is. Wij lezen van Hanna. Die heeft óók wat gebeden en afgetobd! Dat was geen kleinigheid. Jaar op jaar ging zij naar Silo, maar telkens voor niets. Wat voordeel had zij daarvan? Niets. Wel kreeg ze een ontzaglijke hoop spot. Want, je kunt gerust geloven: als zij terugkwam van Silo, dan stond Pennina al gereed: "Nou, kijk eens, is dat geen flinke jongen die ik heb? Wat groeit hij toch hard, hé?" Het zal wel geweest zijn: "Met een doodsteek in mijne beenderen honen mij mijn wederpartijders, als zij de ganse dag tot mij zeggen: Waar is uw God?" Maar, wat is nu gebleken? Dat wat er bij Hanna was, dat was uit God. Want dat was een zaak die in haar hart zat, en dáárom kon zij niet loslaten. Net zo min als Abraham, de vader aller gelovigen, heeft kunnen loslaten, al moest hij 25 jaren zuchten en blazen; alles spot, en geen Izak. Al weten wij geen weg, dan wijst Hij, Die alleen waardig is het boek te nemen, op de schapenvoeten. Immers, de kerkbruid zegt: "Zeg mij aan, Gij, Die mijn ziel liefheeft, waar Gij weidt, waar Gij de kudde legert in de middag; want waarom zou ik zijn als een, die zich bedekt bij de kudden Uwer metgezellen?" En dan antwoordt Hij: "Indien gij het niet weet, o gij schoonste onder de vrouwen; zo ga uit op de voetstappen der schapen, en weid uw geiten bij de woningen der herders". Dan wil Hij ze de weg wijzen: kom, kijk maar eens naar de voetstappen der schapen.

Wat is Abrahams leven geweest? Wat dat van Izak, Jakob, David, Jozef? Wat voor weg hebben zij gehad? Bedenk een ieder dat voor zich. Alles is afgesloten terrein; daar kan niemand in komen. Die Majesteit heeft dat voor Zichzelf behouden.

Vervolgens staat er: "En ik (Johannes) weende zeer". Er wordt wel eens gezegd: Ja, Johannes was wel een apostel, maar hij schreit daar uit ongelof. Doch dat is zo niet. Daar was van de heerschappij en het gezag van God, en dan weten wij niets. Wij lezen van één van de discipelen van Jezus, doorgaans genoemd: de ongelovige Thomas, dat hij acht dagen uiterst ongelukkig was, want het ongelof was als een bolwerk, het hield hem gevangen. Maar toen Jezus kwam, zeggende: "Vrede zij ulieden", dan is er geen ongelof meer te bekennen. Zo is ér hier geen ongelof bij Johannes. Wat dan? Telkens wanneer wij in aanraking komen met die Majesteit, dan komt voor de dag: wij zijn zo wonderlijk omlaag gedaald.

Hier is het ook het geval. Die Hoge Majesteit heeft een rol des boeks, maar verzegeld met zeven zegelen. En nu: in de hemel, op de aarde, onder de aarde, waar men ook ging, niemand is bij machte het boek te nemen en de zegelen open te breken. Wij lezen dat, daar hij zeer weende, een van de ouderlingen tot hem zei: "Ween niet". Verheven woord! Dat woord is ook gesproken door de engel tot een die tranen weende. Jezus Zelf sprak: "Vrouwe, wat weent gij, Wien zoekt gij? "

En nu hier ook weer: een wenende Johannes; en nu het antwoord: ween niet. Want nu zijn wij wel door de zonde wonderlijk omlaag gedaald en hebben alles verloren, maar God heeft in Zijn lieve Zoon alles verklaard. Daarom ligt in Zijn Persoon en arbeid de gehele oplossing van de staat der ellende waar wij in zijn. Onder één van de ouderlingen, die hier sprak, verstaan wij, dat God in Zijn eeuwige liefde aan Zijn kerk en Zijn gemeente bekend maakt en openbaart, aan een ieder in het bijzonder. Want het is hier niet een Johannes die tot een wenende ouderling, maar het is een der ouderlingen die tot een wenende Johannes spreekt. De zaak is dus deze: wij worden ingeleid in de verborgenheden des Koninkrijks! Hier vinden wij in een helder beeld, dat ons voorgesteld wordt de vrijmacht der eeuwige liefde Gods: daar is er Eén die weet wat Johannes niet weet. "Ween niet; zie, de Leeuw, Die uit de stam van Juda is, de Wortel Davids, heeft overwonnen, om het boek te openen en zijn zeven zegelen open te breken". Alles eindigt in de Persoon van Jezus Christus. Hij wordt genoemd: De Leeuw uit de stam van Juda. Dat staat er niet van David. Neen, die wordt niet genoemd een leeuw, maar wel Hij, Die hier voor bet oog der mensen, noch paleis noch troon, noch eer, noch aanzien, noch een koninkrijk had. Die wordt genoemd: De Leeuw uit de stam van Juda. Was David niet een moedige koning? Zeker, dat is hij geweest. Maar kijk eens naar die grote Davidszoon, hoe was Hij? Die heeft het durven bestaan rechtstreeks de strijd aan te binden met hem die heel de wereld in de boeien geslagen had, namelijk Satan. Christus had op Zich genomen, met Zijn bloed de vlam des toorns Gods te blussen. Ziet Hem in Zijn arbeid in Gethsémané en op Golgotha, hoe de Koning Zijn aangezicht onveranderlijk gesteld had als een keisteen. Wát er ook voorviel, Hij had slechts één doel voor ogen, en dat was: de vrijmaking van Zijn kerk van de macht des duivels, de toorn van God te stillen, voor de zonde te betalen en een eeuwige gerechtigheid te verwerven. Hij is het, Die dat geschonden deugdenbeeld Gods in ere heeft hersteld en de ter aarde geworpen Wet heeft opgericht, Satan de kop heeft vermorzeld en de Zaligmaker is geworden van zondaren. Zijn arbeid heeft die waardigheid bij God, dat wat niemand kan, wat niemand mag, dat kan en mag die Koning. Hij mag tot Zijn Vader naderen. Wij geen verkeer bij God, maar nu heeft die Grote Koning het. En wat Hij gedaan heeft, dat heeft Hij gedaan voor ons, voor Zijn ganse kerk. Hij is het, Die genoemd wordt te zijn als een Fontein. Daaruit hebben ellendigen, ongelukkigen, ontbloten, alles wat hun tot leven en de eeuwige zaligheid nodig is. Zou je niet beginnen:

"O zoete Jezus, Bron van deugd,
Gij schenkt voor één pond kruis,
wel duizend ponden vreugd"?

Door de zonde was alle verkeer en toegang voor eeuwig afgesloten. Nooit zou er meer zijn openbaring van het vriendelijk aangezicht Gods, maar de Koning heeft gezorgd, dat dat er weer kon zijn, wat de kerk deed jubelen: "Gij hebt ons ook al onze zaken uitgericht".

Dat is Hij, en Hij alleen. Ik wenste dat ik een ieder kon opwekken Jezus te minnen met al zijn zinnen, in Hem alleen het leven te zien, Hem alleen te eren, want wij zijn in alles totaal onbekwaam. Maar als het hart vervuld wordt met Jezus en Jezus alleen, dan gaat zich dat uitspreken tot God, en verheerlijken wij Zijn Majesteit. Dan geldt het: uit Hem, door Hem en tot Hem zijn alle dingen, en dan trekken wij tegelijkertijd de vrucht ervan, en genieten de gunst van onze Schepper. Toe, laten wij het leren, voor het eerst of bij vernieuwing, bij aanvang of bij voortgang, wat wij geworden zijn door de zonde. Dan kan daardoor openbaar worden de heerlijkheid van Jezus Christus, van Hem Die het Leven Zelf is. En al is dan hier dit leven een dood, en al zijn Gods oordelen en gericht op de aarde, en al zouden zij met golven komen aanrollen over alles heen (en geen mens kan de golven van Zijn toorn tegenhouden), als wij maar Jezus Christus mogen hebben tot ons deel! Daarvan zegt Paulus: "Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft".

Als ik over mijzelf praat, dan moet ik mezelf wel wegwerpen, mogelijk wel beneden een ieder. Maar als ik moet bekennen: "O God! als de golven komen van Uw toorn, dan kunnen zij wel het eerst over mij rollen", dan is bij tijden Zijn vriendschap zó ongemeen groot en goed, dat ik dan soms denk: "als die dag komt, o God, zou ik dan echt die genade mogen hebben om aan Uw zijde te staan?" Als ik daaraan denk, dan zou ik nu al Gode lof gaan toebrengen. Ja, want wat zal dat niet zijn om aan de kant van God te mogen staan als Hij Zijn eer zoekt en de kroon van Zijn Zoon! Want dan gaat alles eraan wat niet is naar de reinheid van Zijn heiligdom en naar Zijn Woord. Want God ontziet geen vlees.

En nu zal ik nog eens wat anders aanroeren. Er wordt wel eens gezegd: "Ja, maar man! het zal wat zijn hoor, als Zijn oordelen en gerichtten op aarde komen!" Ja, dat is waar. Maar .....als dat nu eens niet zou gebeuren, en God laat alles eens doorgaan, wat is dan het geval? Dan blijft er niets meer over van de christenheid en van de werken van Zijn genade, en dan is er geen toekomst meer voor onze kinderen. Zou je dan niet in een hoek gaan zitten en je dood schreien? Wat moet het dan worden met onze kinderen, met ons geslacht, ons volk, onze natie en de zaak van Christus? Wij zien toch wel dat alles er aan gaat? Ja, toch? Zouden wij dan niet liever gaan bidden: - zo het dan ga, gaat het - "Och, verschijn toch blinkend, God der wrake?" Want wij zijn ten dode, tot de ondergang, opgeschreven. Maar als Hij Zich opmaakt, ligt daar nog de uitkomst in. Dat is het enige.

Wij hebben met een God te doen, Die handelt in recht en gerechtigheid. Maar in onze armoede, in onze ellende, nood en dood wil Hij in Christus genadig zijn, Die in het oordeel kwam, om het uit te brengen tot overwinning.

Laat dit voor deze morgendienst genoeg zijn. Als God het geeft zullen wij vanmiddag spreken over de Persoon van Christus; alsook over de dank die er in eeuwigheid uit voortkomt dat Hij het boek nam en de zegelen verbrak.

Heilige God het gesprokene; stelle Hij het dienstbaar; zegene Hij het tot dat einde dat wij ons vernedering getroosten, maar Christus en Zijn werk eren, opdat wij uit die rijke Heilsfontein datgene zoeken wat ons tot het leven en de zaligheid nodig is, en om ook Gode beantwoordend te zijn in Zijn liefde, daar Hij waardig is alle lof, dank, heerlijkheid en aanbidding tot in eeuwigheid. Amen.

Zingen. Psalm 138: 3 Als ik, omringd door tegenspoed, enz,

Zegen.

Ga voorts heen in vrede en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van onzen Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes zij en blijve met u. Amen.

In de pauze is, bij het nuttigen van een boterham, door degenen die overbleven, het gebed gedaan door de heer A.P. Verloop, voorganger te Alblasterdam, die vooraf liet zingen:

Psalm 42 : 1 ' t Hijgend hert, der jacht ontkomen, enz.

en het dankgebed door de heer G. van de Breevaart, voorganger te Hendrik Idoambacht, die vooraf liet zingen: Psalm 84: 5 O God, Die ons ten Schilde zijt, enz.

6 Want God, de HEER, zo goed, zo mild, enz.

In de overblijvende tijd heeft de heer J. Pronk, uit Scheveningen, op verzoek nog kort gesproken over de laatste weken, waarin hij ernstig ziek is geweest .Vooraf liet bij zingen Psalm 85 : 1 Gij hebt Uw land, o HEER die gunst betoond, enz.